

Література:

1. Mair J., Marti I. (2006). Social entrepreneurship research: A source of explanation, prediction, and delight. *Journal of World Business*. № 41(1). P. 37-41.
URL:
<https://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.210.199&rep=rep1&type=pdf>

СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО БІЗНЕСУ І ВЛАДИ

*Тереняк Л.В., к.н з держ.упр., доцент
Державний біотехнологічний університет*

Для дійсно прогресивного поліпшення економічної та соціальної сфер у суспільстві необхідно побудувати таку систему взаємодії між бізнесом і державою, яка б забезпечувала істотне зростання інвестиційної привабливості компаній, їх конкурентоспроможності, розширення їх здатності до роботи на відкритих глобальних ринках в умовах жорсткої конкуренції, і, звичайно ж, створення максимально сприятливих умов для підприємницької ініціативи, адже саме бізнес є основною рушійною силою економічного розвитку.

Реальне соціально-економічне становище різних верств, соціально-професійних груп, рівень та якість їхнього життя з погляду соціально-гарантованих та соціально-можливих способів отримання доходу є об'єктом соціального партнерства [1].

Таким чином, соціальне партнерство – це система взаємовідносин між органами державної влади та органами місцевого самоврядування, роботодавцями та працівниками, спрямована на забезпечення узгодження інтересів роботодавців та працівників з питань регулювання трудових відносин, а його головною метою можна розглядати розробку, ухвалення та реалізацію соціально-економічної та трудової політики, заснованої насамперед на задоволенні інтересів суспільства, найманих працівників та роботодавців. Для досягнення цієї мети потрібна наявність поділу різних груп інтересів, розробка механізмів реалізації та узгодження цих інтересів.

Особливу увагу у розвитку системи розвитку соціального партнерства та регулювання соціально-трудових відносин належить державі. По-перше, держава може виступати одночасно і як власник-підприємець, і як роботодавець на державних та деяких інших великих підприємствах. По-друге, держава є фундаментальною ланкою політичної системи, яка приймає закони та інші нормативні акти, здатні регулювати соціально-трудова відносини в суспільстві та гарантувати виконання та дотримання законодавства.

Розглядаючи проблеми взаємодії влади та бізнесу, слід виділити основну суперечність, яка полягає в наступному:

- владі необхідно отримувати від бізнесу якнайбільше коштів на вирішення різних соціальних завдань;

- бізнесу необхідно зберігати якнайбільше власні кошти підвищення своєї конкурентоспроможності.

Дані протиріччя здаються зовсім нерозв'язними, якщо позначити інтереси, які кожна з цих двох сторін прагне вирішити в рамках співпраці: бізнес прагне впливати на рішення органів влади для зниження податкової плати, а влада – організувати збір податків у максимально можливому розмірі. Вочевидь наявність цілком протилежної мотиваційної бази. Влада, розуміючи, що без розвитку бізнесу вона втратить важливе джерело надходжень коштів, допускає самообмеження владних можливостей, принаймні на певний період.

Одним із ефективних шляхів вирішення цієї проблеми може стати становлення та розвиток базису, здатного зняти протиріччя щодо податкових зборів, ключовим моментом якого має стати зростання життєвого рівня населення. Соціально-орієнтований бізнес здатний вирішувати найважливіші суспільні проблеми та надавати значну допомогу державі у виконанні цілого ряду соціальних завдань, якщо він володіє необхідними фінансовими ресурсами та мобільністю у їх використанні, а також можливістю залучення даних ресурсів та інноваційністю підприємницьких підходів [2]. Однак, у суспільстві реальна ситуація характеризується тим, що держава просто не має фізичної можливості забезпечити соціальними благами всіх нужденних.

Соціальна спрямованість діяльності цих компаній полягає у дотриманні вимог соціальної відповідальності бізнесу перед суспільством, створення ними спеціальної інфраструктури, яка спрямована на задоволення потреб суспільства. У цьому особливої уваги заслуговує рівень розвитку таких напрямів діяльності цих організацій, як благодійність, спонсорство і меценатство. Максимізація прибутку не є основною метою соціально-орієнтованого бізнесу. Насамперед він прагне максимального розширення своїх можливостей за збереження своєї соціальної спрямованості. У такому вигляді бізнес може бути повноправною перспективною ланкою державно-приватного партнерства.

Суттєве покращення рівня та якості життя людей є необхідною умовою існування та розвитку цих структур. Для влади це позитивна думка людей, їхня підтримка в період наступної передвиборчої кампанії, для бізнесу – це умова зростання продажів та прогресивного розвитку самого бізнесу.

Таким чином, головною умовою співпраці влади та бізнесу буде досягнення високих показників соціальної ефективності в різних її сферах. В результаті цієї спільної діяльності соціально-орієнтований бізнес отримає величезну підтримку держави та доступ до нових сегментів ринку та можливість ефективно реалізувати свої соціально-орієнтовані завдання, держава розділить з бізнесом відповідальність за соціальне забезпечення населення, а суспільство отримає покращення якості та розширення спектру послуг, що надаються. Підвищення рівня життя. Такі заходи, безсумнівно, призведуть до твердої соціальної стійкості нашої країни та значного зростання якості та рівня життя людини.

Література:

1. Сергіна Т. О. Соціальне партнерство як ефективна форма соціальної взаємодії у попередженні соціальних ризиків, організації колективних дій. *Збірник наукових праць Донецького державного університету управління. Серія : Державне управління.* 2014. Т. 15, Вип. 287. С. 53–60.
2. Арсентьева О. С., Соболев С. Ю. Поняття, сутність і значення соціального партнерства на сучасному етапі. *Актуальні проблеми права: теорія і практика.* 2015. № 30. С. 26–36.

ПРОБЛЕМИ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

*Цюпка А. В., аспірант,
Плиса В. Й., к.е.н., професор
Львівський національний університет імені Івана Франка*

У сучасному суспільстві для вирішення низки соціальних (соціальні явища, пов'язані з поведінкою людей в суспільстві, як в рамках норми, так і за її межами, що мають здатність змінюватися в часі та просторі й проявляється по-різному для суспільства, групи та особистості) та екологічних (зміна природного середовища, в результаті антропогенних дій, що веде до порушення структури і функціонування природних систем (ландшафтів), призводить до негативних соціальних, економічних та інших наслідків) проблем, які не виконує повною мірою держава, долучається громадянське суспільство та бізнес через створення соціальних підприємств (інноваційний вид діяльності у формі неприбуткових чи прибуткових організацій, завданням яких є створення вимірюваної соціальної цінності). Такий підхід дозволяє вирішувати як економічні проблеми держави в цілому, так і соціальні проблеми окремих громад. Потреба у розвитку соціального підприємництва як ефективного та інноваційного механізму вирішення проблем українців, які потерпають від військових дій, змушені покидати домівки та шукати прихисток у більш безпечних місцях, адаптовуватися до нових умов життя, стала в наші дні особливо актуальною. Розвиток соціального підприємництва неможливий без належного фінансування їхньої діяльності, а також за відсутності державної та регіональної програм стимулювання такого виду підприємництва. Оскільки соціальне підприємство є певним гібридом бізнесової та неприбуткової діяльності, тому має дещо ширші можливості використання інструментів фінансування. Працюючи на перетині громадського та комерційного секторів економіки соціальні підприємства формують фінансову базу для соціальних проектів, зокрема працевлаштовують людей з вразливих груп населення, розвивають соціальні інновації у ринковій економіці. Їхня діяльність напряму залежить від рівня «ефективності і конкурентоспроможності ринкової економіки з її внутрішніми економічними важелями та стимулами розвитку»[1, с.3-4].